

A Fővárosi Ítéltábla a Ruszthy Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Ruszthy Gyula ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Bass Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Bass László ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (....) I. rendű, II.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) II. rendű, III.rendű alperes neve (....) III. rendű, IV.rendű alperes neve (....) IV. rendű, valamint V.rendű alperes neve (....) V. rendű alperesek ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. szeptember 16. napján kelt, 1.P...../2008/49. sorszámú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 50., a felperes részéről 51. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja és a felperes teljes keresetét elutasítja. Az elsőfokú perköltségről akként rendelkezik, hogy a felperes köteles 15 napon belül megfizetni az I. rendű alperesnek 211 500 (Kétszáztizenegezer-ötszáz), a II. és III. rendű alpereseknek személyenként 31 800 (Harmincegyezer-nyolcszáz) forintot.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 63 500 (Hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget, míg a II. és III. rendű alperesek ugyanezen határidő alatt a felperes részére egyenként 12 700 (Tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget kötelesek megfizetni.

Az I. rendű alperes kérelmére 36 000 (Harminchatezer) szükségtelenül lerótt fellebbezési illeték visszatérítésének van helye.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság - megismételt eljárásban meghozott - ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes 2010. január 11. és 2011. március 7. között azzal, hogy „BIKEPOSITIVE” kerékpáralkatrészeket és „MAGELLAN” kerékpárvázat behozott, raktáron tartott, illetve „MAGELLAN” kerékpárt raktáron tartott és forgalmazott, bitorolta a fele részben felperes tulajdonában álló... és ... lajstromszámú védjegyeket. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 30 napon belül szolgáltatson adatot a „BIKEPOSITIVE” és „MAGELLAN” megjelöléssel ellátott alkatrészek és termékek beszerzési és forgalmazási adatairól a jogsértéssel érintett időszakban, a

darabszám, az ár és a forgalmazásban részt vevő személyek adatainak megjelölésével. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy a felperesnek 229 500 forint, a felperest pedig, hogy a II. és III. rendű alpereseknek egyenként 142 500 forint perköltséget fizessen meg.

A megállapított tényállás lényege szerint az ... 4-i elsőbbségű, ... lajstromszámú „MAGELLAN” szóból álló ábrás védjegy oltalma a Nizzai Megállapodás szerinti 12. áruosztályon belül „MTB kerékpár” termékek vonatkozásában áll fenn. Az ... 20-i elsőbbségű, ... lajstromszámú „BIKEPOSITIVE” szóösszetételt tartalmazó színes ábrás védjegy ugyancsak a 12. osztályban a „járművek, szárazföldi, légi vagy vízi közlekedési eszközök” termékeket oltalmazza.

A védjegyek első tulajdonosa az ... 17-én Cs... Rt. néven alakult I. rendű alperes volt, melynek fő gazdasági tevékenysége kerékpárok, illetve kerékpárvázak és alkatrészek behozatala, összeszerelése, forgalmazása. Az I. rendű alperes 2003. október 1-jén a perbeli védjegyeket eladta a felperesnek, valamint IV. rendű alperes nevenak, az I. rendű alperes vezérigazgatójának, a későbbi IV. rendű alperesnek, és V. rendű alperes nevenak, a III. rendű alperes ügyvezetőjének, a későbbi V. rendű alperesnek, amelynek eredményeként mindkét védjegynek a felperes 5/10, a IV. rendű alperes 3/10, az V. rendű alperes 2/10 arányban lett a tulajdonosa.

A védjegy adásvételi szerződés megkötésével azonos napon a védjegytulajdonosok határozatlan idejű használati szerződést kötöttek az I. rendű alperessel. A szerződés 2.4. pontja rögzítette, hogy az I. rendű alperes a licencia engedélyt sem ingyenesen, sem ellenérték fejében nem engedheti át harmadik személynek, a 2.8.c. pont értelmében pedig a szerződés minden intézkedés nélkül hatályát veszíti, ha harmadik személy a licencia vevő tudomásával a védjegyet jogosulatlanul használja és azt a licencia vevő nem kifogásolja.

A II. rendű alperes a védjegytulajdonosok közös döntése alapján ... 6-án azzal a céllal jött létre, hogy az I. rendű alperes számára különböző kerékpárvázakat, alkatrészeket hozzon be az országba és ezzel mentesítse őt a dömping-vám fizetése alól. Ugyanezen célból jött létre a III. rendű alperes ... 22-én. Az alperesek között a védjegytulajdonosok tudtával és hozzájárulásával szoros gazdasági kapcsolat áll fenn. Az I. rendű alperes jelenleg is „BIKEPOSITIVE” és „MAGELLAN” alkatrészt hoz be, raktároz, illetve az utóbbi megjelöléssel terméket forgalmaz. A II. rendű alperes megalakulásától 2008. május végéig használta a két védjegyet, míg a III. rendű alperes megalakulásától 2008. január végéig használta a „MAGELLAN” megjelölést.

Az I. rendű alperes a kerékpárok és alkatrészek reklámozására 2007-ben katalógusokat, fogyasztói árlistát, 2008-2010. között rendszeresen hírleveleket adott ki. Ezekben - az elsőfokú bíróság megállapítása szerint - a „BIKEPOSITIVE” elnevezés rövidítéseként a „B+” megjelölést alkalmazta, ami megjelent a számlákon is. Az I. és II. rendű alperesek között 2009. november 23-án vállalkozási szerződés

jött létre, amiben a II. rendű alperes vállalta az I. rendű alperes termékeinek a „logózását”.

Megállapította továbbá, hogy 2010. január 11-től az I. rendű alperes a perben nem álló M... C... H... Kft-vel is importáltat „BIKEPOSITIV” megjelöléssel ellátott alkatrészeket, ezeken a feliratokat a gyártó cég helyezi el.

Végül rögzítette a tényállás, hogy a felperes az I. rendű alperesnél 1998-2007 között fennállt jogviszonya megszűnését követően 2007. szeptember 3-án írásban szólította fel a II. és a III. rendű alperest a „MAGELLAN” és a „BIKEPOSITIVE” védjegyek használatának megszüntetésére. 2007. október 10-én, majd november 19-én a felperes arra hívta fel az I. rendű alperest, hogy gondoskodjon a II. és III. rendű alperesek jogtalan védjegyhasználatának megszüntetéséről. Ugyanakkor a védjegyek másik két jogosultja semmilyen formában nem ellenezte a védjegyek használatát és az V. rendű alperes 2011. március 7-én 2/10 arányú tulajdonrészét ajándékozási szerződéssel az I. rendű alperesre ruházta át.

Az elsőfokú bíróság ismertette, hogy 1.P.24.600/2008/23. sorszámú részítéletével megállapította, hogy a fenti magatartásokkal az I. rendű alperes 2008. május 30-tól megvalósítja a védjegybitorlást, a II. és III. rendű alperesek tekintetében ugyanakkor a keresetet elutasította. A határozattal szemben a felperes és az I. rendű alperes jelentett be fellebbezést, ezek azonban a III. rendű alperesre vonatkozó rendelkezést nem támadták. A Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.21.646/2010/5. számú részítéletével az elsőfokú határozatot a II. rendű alperes tekintetében helybenhagyta, az I. rendű alperesre vonatkozó részében azonban hatályon kívül helyezte és megállapította a fellebbező felek másodfokú perköltségét. Álláspontja szerint a licencia szerződés hatályának megszűnéséről csak valamennyi szerződő fél perben állása esetén lehet dönten, figyelemmel a Pp. 51. §-ának a) pontja szerinti egységes pertársaságra, ezért előírta az elsőfokú bíróság számára, hogy a folytatódó eljárásban hívja fel a felperest a további védjegyjogosultak perbeállítására. A megismételt eljárásban a felperes keresetét kiterjesztette a IV. és az V. rendű alperesekre.

A felperes módosított keresetében az I. rendű alperessel szemben annak megállapítását kérte, hogy a „MAGELLAN” és a „BIKEPOSITIV” megjelölések pontosan megjelölt módon történő használatával 2008. május 30. napjától bitorolja a részben tulajdonában álló perbeli védjegyeket. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a jogsértő magatartás abbahagyására, tiltsa el őt a további jogsértéstől és kötelezze adatszolgáltatásra.

Ezen felül kérte annak megállapítását is, hogy a védjegytulajdonosok és az I. rendű alperes között 2003. október 1-én létrejött licencia szerződés a 2.8.c. pont alapján 2008. május 30-án hatályát veszítette és a IV. és az V. rendű alpereseket ennek türéseire kérte kötelezni. Az I., IV. és V. rendű alperesekkel szemben perköltség igényt is érvényesített, annak összegszerű meghatározását a bíróság mérlegelésére bízta.

Az elért gazdagodás címén az I., II. és III. rendű alperesekkel szemben előterjesztett, alperesenként 100 000 forint megtérítésével kapcsolatos kereseti kérelmét nem tartotta fenn.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte a használat jogszerűségét állítva, valamint hivatkozott a védjegyoltalom kimerülésére.

Az elsőfokú bíróság a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 12. §-ának (1) bekezdése, (2) bekezdésének a) pontja, (3) bekezdésének b), d) és e) pontja, 27. §-ának (1) bekezdése, (2) bekezdésének a), b) és c) pontja alapján a keresetet részben alaposnak találta.

Az alperesi védekezésre figyelemmel elsődlegesen azt vizsgálta, hogy mikortól állt az I. rendű alperes üzleti kapcsolatban a M... C... H... Kft.-vel, illetve, hogy az általa behozott alkatrészekre hogyan kerültek a sérelmezett megjelölések. A meghallgatott P... I..., B... L... és M... P... tanúk vallomása, valamint a felperes által csatolt proforma számlák, továbbá a 2010. január 11. és 18. napján kelt, az I. rendű alperes és a M... C... H... Kft. közötti bizonylatok mérlegelésével arra a következtetésre jutott, hogy a nevezett kft. a felperes, mint védjegyjogosult engedélye nélkül hozott be az országba a perbeli védjegyekkel azonos megjelöléssel ellátott termékeket. A rendelkezésre álló katalógusok, árlisták, hírlevelek tartalma alapján egyértelműnek fogadta el, hogy a „B+” jelölés a „BIKEPOSITIV” praktikus rövidítése, és ez a karakter-pár jól beazonosítható az I. rendű alperes és a nevezett kft. közötti bizonylaton. Ezzel szemben a hivatkozott „logózásra” vonatkozó szerződés önmagában nem alkalmas annak a bizonyítására, hogy az I. és II. rendű alperesek rendelkeznek a megfelelő gyártási technológiával, eszközökkel és szakemberekkel, pedig a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében, e tekintetben rajtuk van a bizonyítási teher.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése alapján megállapította, hogy a licencia szerződés 2.8.c. pontja szerint attól az időponttól, amikor az I. rendű alperes tudtával a harmadik személy a védjegyekkel ellátott termékeket Magyarországra behozta, a szerződés megszűnt, és az I. rendű alperes engedély hiányában jogsértést követ el. A megszűnés időpontját és ezen keresztül a jogsértés kezdetét pedig a M... C... H... Kft. első igazolt szállításához igazítva 2010. január 11. napjában határozta meg. Ezt követően, utalva a Vt. 21. §-ának (2) bekezdésére kifejtette, hogy mivel a 2011. március 7-i ajándékozás révén az I. rendű alperes maga is a védjegyek résztulajdonosává vált, ezért ezen időtől saját jogán használhatja azokat, így a továbbiakban magatartásának jogellenessége kizárt.

Kitért továbbá a Vt. 16. §-ában megfogalmazott jogkimerüléssel kapcsolatos alperesi védekezésre, amelyet az adott esetben nem látott alkalmazhatónak. Érvelése szerint az I., II. és III. rendű alpereseknek adott kifejezett írásbeli, illetve szóbeli engedélyeket nem lehet olyan kiterjesztően értelmezni, hogy annak alapján rajtuk kívül álló más személy is jogszerűen hozhat be védjeggyel jelzett termékeket

az országba, ugyanis ez megalapozza a szerződés 2.8.c. pontjában foglalt súlyos szerződésszegő magatartást.

Az elsőfokú bíróság a licencia szerződés hatálytalanságának körében kifejtette, miszerint a szerződés 2.8.c. pontjában írtakat úgy kell értelmezni, hogy a licencia vevő fellépésének elmaradása olyan súlyos szerződésszegő magatartás, mellyel a szerződés minden további jognyilatkozat nélkül megszűnik. Minthogy a perbeli szerződés nem hatályát veszítette és nem is vált hatálytalanná, ezért nem szükségszerű a szerződő felek mindegyikének perben állása, mert a jogkövetkezmények e nélkül is megállapíthatóak. Ilyen megfontolásból a licencia szerződés hatálytalanságának megállapítása iránti kereset nem foghatott helyt, ennek folytán a IV. és az V. rendű alperesekkel szembeni keresetet az elsőfokú bíróság elutasította.

A perköltségről akként rendelkezett, hogy az I. rendű alperest kötelezte a kereseti illeték és 187 500 forint ügyvédi munkadíj felperesnek történő megfizetésére, arra tekintettel, hogy bitorlása mindkét védjegy tekintetében részben bizonyítást nyert. A II. és III. rendű alperesek vonatkozásában azonban a felperes pervesztesnek bizonyult, ezért részükre őt kötelezte perköltség fizetésére. Az ügyvédi munkadíj mértékét a jogszabály szerint mérlegeléssel alperesenként 100 000 forintban határozta meg, és ehhez hozzáadta a másodfokú részítéletében javukra megállapított 84 500 forintot is. A felperes, illetve a IV. és V. rendű alperesek pedig felmerült költségeiket maguk kötelesek viselni.

Az ítélet ellen a felperes és az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával kérte, hogy a másodfokú bíróság mellőzze a II. és III. rendű alperesek javára megállapított perköltség fizetésére szóló kötelezést. Álláspontja szerint ezen ítéleti rendelkezés téves és megalapozatlan, ugyanis a gazdagodás visszatérítése iránti igény körében az alap eljárásban nem folyt bizonyítás, a megismételt eljárásban pedig ezt a kérelmét nem tartotta fenn és nyilatkozatot sem tettek nevezett alperesek. Ezen túl a jogerős részítélet csupán a II. rendű alperes javára rendelkezett perköltségről, és a megállapított 12 500 forintot a felperes már meg is fizette neki.

Az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását indítványozta.

Állítása szerint a döntés megalapozatlan, a tényállást az elsőfokú bíróság hibásan állapította meg, jogi álláspontja pedig több kérdésben is téves. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt az érvelését, miszerint a „B+” megjelölés nem azonos a „BIKEPOSITIV” védjeggyel és annak az előadásának sem tulajdonított jelentőséget, hogy már 2009-ben védjegybejelentéseket tett a megjelölésre és ábrás kialakítására, ami akkor nem vezetett eredményre. Időközben azonban a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala ... 16. napján jogerőre emelkedett határozatával elrendelte a „B+” megjelölés védjegyoltalmát. Ennek

alátámasztására csatolta a védjegy elektronikus lajstromkivonatát. Megjegyezte a „BIKEPOSITIV” védjegy oltalma egyébként nyilvánvalóan nem terjed ki a „B+” karakterekre, mint ahogy a jogerős részítélet is utalt arra, hogy a felperesnek kell bizonyítania azon állítását, hogy a bizonylatokon szereplő „B+” azonos a perbeli védjeggyel. Az I. rendű alperes tehát a „B+” jelzést önálló, a felperesi védjegytől független megjelölésként használta, így a felperes által csatolt szállítási dokumentáció nem a perbeli védjegyek, hanem saját védjegyének használatát igazolja.

Okfejtése szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a perben félként nem szereplő M... C... H... Kft. a perbeli védjegyeket használta. Ezt a felperes által csatolt számla, továbbá a felmutatott 2007. évi katalógus és 2008. évi hírlevél adatai, valamint a tanúvallomások alapján álláspontja szerint nem lehetett megállapítani, a vitatott sztorírozott szállítási dokumentációhoz egyébként sem lehet a védjegy használatához fűződő jogkövetkezményeket társítani. Sérelmezte továbbá az indokolás azon okfejtését, miszerint őt terheli annak bizonyítása, hogy az alperesek rendelkeztek a logózáshoz szükséges technikai és személyi feltételekkel. Erre ugyanis, mint teljes bizonyító erejű magánokirat a csatolt vállalkozási szerződés megfelelő volt, míg a nála csak 2007., illetve 2008-ig alkalmazásban állt tanúk a releváns időszakkal kapcsolatosan már semmilyen értékelhető információval nem rendelkeztek. Ezen felül tévesen értelmezte az eljáró bíróság a védjegy jog kimerülését is, ugyanis az abszolút hatályú, azaz nem a jogosulthoz, hanem az áruhoz kötődik, az pedig már jogerősen kimondásra került, hogy a II. és III. rendű alperesek az érintett termékeket a felperes engedélyével szállították az országba. Mindezek tükrében tehát nem nyert bizonyítást harmadik személy jogosulatlan védjegyhasználatára és ezen keresztül a licenc szerződés megszűnése sem, ennek folytán a felperes keresete alaptalan.

A felperesi fellebbezés kapcsán benyújtott fellebbezési ellenkérelmükben a II. és III. rendű alperesek nem vitatták, hogy a jogerős részítélet javukra nem állapított meg 84 500 forint másodfokú perköltséget és ennyiben maguk is a rendelkezés pontosítását tartották szükségesnek. Ugyanakkor rámutattak, hogy noha a pénzkövetelésétől a felperes elállt, azonban a védjegybitorlási keresete velük szemben elutasításra került és az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a perköltségről az eljárást befejező határozatában rendelkezett.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az I. rendű alperes által támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását indítványozta. Nem vitatta, hogy az I. rendű alperes rendelkezik védjegyoltalommal a „B+” megjelölésre, azonban ezt nem védjegyszerűen, hanem a „BIKEPOSITIV” védjeggyel ellátott termékek azonosítására használja, de ettől függetlenül is a jogellenes magatartása az oltalmat megelőző időszakra mindenképpen megállapítható. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a „B+” megjelölés a „BIKEPOSITIV” védjegy praktikus rövidítéseként szolgál az alkalmazás minden területén és az I. rendű alperes ezt használja a M... C... H... Kft.-vel fennálló üzleti kapcsolatában is. Azzal az ítéleti következtetéssel is egyetértett, hogy a behozott alkatrészekre a távol-keleti

gyártó helyezi fel az árujelzőket a gyártási folyamat részeként, mert az I. rendű alperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy a megjelölések felhelyezése Magyarországon történik. A sztornírozott számla kapcsán előadta, hogy az csupán azt igazolja, hogy később valószínűleg pénzügyi, számviteli okból visszavonták. Végül megjegyezte, hogy a védjegybejelentés célja a bitorlás jogkövetkezményeinek az elhárítása volt.

A másodfokú bíróság az elsőfokú határozatot korlátozott körben bírálta felül, a döntés nem fellebbezett rendelkezését - meghaladó kereset elutasítása - nem érintette, ebben a részében az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett.

Az I. rendű alperes fellebbezése alapos, a felperes fellebbezése részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást nagyobb részt helyesen állapította meg, az abból levont következtetése azonban csak részben volt osztható, döntésével pedig a másodfokú bíróság nem értett egyet az alábbiakban foglaltak szerint.

Az I. rendű alperes következetesen azzal védekezett, hogy magatartása mindvégig jogszerű volt, hiszen a védjegyhasználat a szerződésen alapult, ami nem szűnt meg, mivel nem következett be arra okot adó körülmény. Az elsőfokú bíróság megfelelően indult ki abból, hogy a védjegytulajdonosok és az I. rendű alperes 2003. október 1. napján a per tárgyául szolgáló védjegyek használatára határozatlan időre licencia szerződést kötöttek, aminek 2.8.c. pontja szerint a szerződés minden intézkedés nélkül hatályát veszíti, ha harmadik személy a licencia vevő tudomásával a védjegyet jogosulatlanul használja és azt a licencia vevő nem kifogásolja. Helyesen vizsgálta, hogy volt-e olyan harmadik személy, aki jogellenes védjegyhasználatot valósított meg, akként, hogy arról az I. rendű alperes, tehát a licencia vevő tudott és ellene nem lépett fel.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes által csatolt 2010. január 11-i és 18-i bizonylatokon, amelyek az I. rendű alperes és a perben nem álló M... C... H... Kft. közötti árumozgást dokumentálják, szerepel a „B+” megjelölés, ami egyértelműen a „BIKEPOSITIV” védjegy praktikus rövidítéseként van jelen a felek üzleti kapcsolataiban. Ezen okiratokkal bizonyítottanak fogadta el, hogy a nevezett kft. ettől az időponttól a védjegyjogosult felperes engedélye nélkül hozott be az országba és szállított az I. rendű alperes részére a védjegyekkel azonos megjelöléssel ellátott kerékpár alkatrészeket. Ehhez igazítottan határozta meg a licencia szerződés megszűnését, ennek folytán az I. rendű alperes jogosulatlan védjegyhasználatának, bitorlásának kezdetét, ami mindaddig fennállt, amíg 2011. március 7. napján ismét maga is részben a védjegy jogosultjává vált.

Ezzel a gondolatmenettel a fellebbviteli bíróság nem tudott azonosulni. Az adott esetben csupán az került bizonyításra a felperes részéről, hogy a M... C... H... Kft. 2010-ben a „B+” karaktereket használta a bevételezési bizonylatokon. Ez a megjelölés nem azonos a „BIKEPOSITIV” védjeggyel, bár védjegyjogi szempontból hasonlónak tekinthető. Ezért az volt az eldöntendő kérdés, hogy a licencia megszűnését eredményező szerződéses kikötésnek megfelelt-e a harmadik

személy sérelmezett használatáról való tudomásszerzés, azaz akkor is volt-e a szerződés szerint a licencia vevő I. rendű alperesnek fellépési kötelezettsége a használóval szemben, ha a védjegyhez hasonló megjelölés használatáról szerzett tudomást, aminek elmulasztása a szerződés automatikus megszűnését eredményezi.

A másodfokú bíróság megítélése szerint nincs a licencia szerződésben arra vonatkozó kötelezettség, hogy az I. rendű alperesnek a védjegyekhez hasonló megjelölés használatával szemben is fel kell lépnie. Ezért annak ellenére, hogy az I. rendű alperes tudta, hogy harmadik személy alkalmazza a „B+” karaktereket üzleti tevékenysége körében, nem követett el mulasztást azzal, hogy az ellen nem lépett fel, mert a megjelölés a védjeggyel nem azonos, a hasonlatosság pedig a szerződés szerint nem igényel intézkedést és nem alapozza meg a licencia szerződés megszűnését. Emellett arra is szükséges rámutatni, hogy a felperes maga is azzal érvelt, hogy ha már van is védjegyoltalma a „B+” karakterekre az I. rendű alperesnek, azt nem védjegyszerűen használja, hanem a „BIKEPOSITIV” védjeggyel ellátott termékek azonosítására. Ezzel a felperes gyakorlatilag azt állítja, hogy az I. rendű alperes a saját védjegyét használja egy másik idegen védjegy azonosítására, ami egyrészt logikai ellentmondás, másrészt alapjaiban kérdőjelezi meg a védjegyoltalom lényegét.

Ugyanakkor a „B+” megjelölés és a „MAGELLAN” védjegy vonatkozásában azonosságról egyáltalán nem, de még hasonlóságról sem lehet szó, tehát e körben kizárt a jogellenes használat és ebből következően az is kizárt, hogy az I. rendű alperes megszegte volna az intézkedési kötelezettségét, így emiatt sem veszíthette hatályát a szerződés. Tehát a licencia szerződés nem szűnt meg a felek között, az I. rendű alperesnek a védjegyhasználati engedélye továbbra is fennáll. Meg kell jegyezni, hogy ellenkező álláspont elfogadása esetén sem az első bizonylathoz kellett volna igazítani a megszűnés időpontját, hanem a felszólításban adott határidő elmulasztásához.

Mivel a licencia szerződés nem szűnt meg, ezért az I. rendű alperes annak alapján jogosult volt a védjegyek használatára, így védjegybitorlás részéről nem állapítható meg. Ennek folytán a másodfokú bíróság az ítéletet részben megváltoztatva a felperes keresetét elutasította.

Mivel a fellebbezés eredményes volt, ez kihatott a perköltségre is, mert a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése értelmében pervesztessége folytán a felperes köteles megfizetni az I. rendű alperesnek a perrel felmerült költségét, ami a jogi képviselőt ellátó ügyvéd általános forgalmi adóval növelt ügyvédi munkadíját jelenti. A másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján az elvégzett ügyvédi munkával, figyelemmel a pertárgy értékére is, 127 000 forintot látott arányban állónak, amihez hozzáadódik az I. rendű alperes javára korábban megítélt 84 500 forint másodfokú eljárás költség. Erre tekintettel a költségviselésről szóló rendelkezést úgy változtatta meg, hogy a felperes összesen 211 500 forintot köteles megfizetni az I. rendű alperes részére.

Nagyobb részben a felperes fellebbezése is eredményre vezetett, mert alappal sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen számolt fel a II. és III. rendű alperesek javára 84 500 forint másodfokú költséget, emellett a megállapított 80 000 forint +áfa mértékű ügyvédi munkadíj is eltúlzott volt. Arra is figyelemmel, hogy az alperesek képviselőjét ugyanaz az ügyvéd látta el a másodfokú bíróság fejenként 31 800 forintba leszállította a felperest terhelő perköltséget.

A fentiekben kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

A Fővárosi Ítéltábla az I. rendű alperes eredményes fellebbezésére tekintettel a felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint kötelezte részére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján - a 4/A. § (1) bekezdése szerint, áfa-val növelten - megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére. Ugyanezen jogszabályhely szerint a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alkalmazásával a részben sikeres fellebbezés miatt a II. és III. rendű alperesek egyenként 12 700 forintot kötelesek a felperesnek megfizetni másodfokú perköltség címén.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az I. rendű alperes fellebbezésén a hatályon kívül helyezésre tekintettel 36 000 forinttal több illeték került lerovásra, ezért az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 80. § (1) bekezdésének i) pontja alapján kérelmére ezen illeték visszatérítésének van helye.

Budapest, 2012. február 28.

Dr. Lesenyi Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Fülöp Györgyi s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: